

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μία φορά ο άειμνηστος Βασιλεύς Γεώργιος έταξείδε ενόχοντο από τή Φραγκοσύνη στο Παρίσι.

Στό ίδιο σιδηροδρομικό όχημα μ' αὐτόν βρισκόταν καί μιá γορά, ή οποία είχε ένα κλωβό και μέσα στό κλωβό ένα καναπέ.

Σέ μιá στιγμή όμως πού ή ταξειδιώτισσα άναξε τό κλωβό, τό πουλί πέταξε και κατέφυγε κάτω από έναν καναπέ, προς μεγάλη λύπη τής κυρίας του, ή οποία ήταν άδύνατο νά τό φτάσει.

Τότε ο Γεώργιος σηκώθηκε άπ' τή θέσι του και άφού ξεπλόθηκε κάτω άπ' τόν καναπέ, καθόρθωσε νά πάσει τό φρεσινό φρέζακι και νά τόν ξανακλείσει στό κλωβό του.

Ή γορά, ή οποία άγνωσσε τήν κωτιότητα του συνταξιδιότου τής, τόν έβλεπε άπ' τό φρενί και τού έξέφρασε τήν είνουμοισίνη της, λέγοντας :

— Σές εύχαριστώ, κύριε. Είπατε πολύ καλύτεραδός άνθρωπος!...

Επίσης κατά τό Μάρτιο του 1906, όταν άρρώτισσε ο άρχηγός τόν στρατιωτικό βασιλικό όικο Παπαδιαμαντιόπουλος, ο Γεώργιος φόρεσε μικρή στολή ναυάρχου και, παίρνοντας μαζί του τόν ύπαστήτή του, κατευθύνθηκε προς τό σπίτι του.

Όταν έφτασε εκεί, κ' έτοιμάζονταν νά μιλή, μιá γορά ζητήσαν, πού τόν είδε, χωρίς όμως νά τόν αναγνωρίσει, έτραξε κοντά του και τού είπε :

— Δός μου έλεμίστην, κυριέτάνε μου, κ' ο Θεός νά σοῦ τή δόση γούδινα...

Ο Γεώργιος γέλασε μέ τήν εγχή τής άπλόουκής γυναίκας και διάταξε τόν ύπαστήτή του νά τήν άμειρή βασιλικά.

Ο ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Ο άειμνηστος διηγηματογράφος Άνδρέας Καρκαβίτσας έχει γράψει κάποιον για τόν Άλέξανδρο Παπαδιαμάντη τά έξής χαρακτηριστικά:

«Όταν διαβάζω τόν Παπαδιαμάντη, μιá ιδέα μου έρχεται πάντα στο νου: πώς ο άληθινός ποιητής, όπως κ' άν τήν εύρη τή ζωή, πάντα ποιητής θά μείνη. Νά τους αυτός. Όλα γύρω του άθλια και λερωμένα. Και όμως χαίρονται πού θα γεννήσει ή ψυχή του, εινε γεμάτο άγνόητα και λαμπρότητα και ποίηση. Όπως κ' από κάτι γλάστρες πλήνες βλέπουμε νά πεύκειά τό άργόλευκο κρίνο.»

τόν διακονεί και είπε :

— Ή όμορφέ τής κόρης σου εινε τέτοια, ώστε ν' άξίζει ν' άγερθή όχι μονάχι από μένα, αλλά κ' από τόν ίδιο τό Σουλτάνο. Γι' αυτό σοῦ τή ζητώ... Μ' έχει παρφέρει, μ' έχει κάνει σιλάβω της... Άδερης λοιπόν τά λόγια και δόσε μου τήν. Κι' έγω σοῦ έπαύσημα, ότι θα τήν κάνω τριστηνεπισμένη. Σοῦ τ' άδειάζωμε στον Προφήτη και στο Κοράνι του.

Μά ο Θεοφιλάς, παίρνοντας άπάντα πού ευχαρί τόνο, τού είπε :

— Άκουσε, άφέντη μου, και μη με παρεξηγήσης. Ή κόρη μου εινε άρροβονιασιμένη... Τήν άρροβονιασιμύ ένα Χριστιανό και σ' ένα μήνα θα γίνου οι γάμοι της. Ή λύτη μου εινε μεγάλη πού έδωσε τό λόγο μου σέ άλλον και δέν μπορώ νά τόν πάρω πίσω... Άν σου τή δώσω κ' άδερήσου τό λόγο μου, ως ο Ρουμικό τού Γαλιλά θα με δείχνουν ο ένας στον άλλο σάν άτιμόν... Έτσι τό έχωμε μεις οι Ρουμιά μεταξύ μας, Άμα δώσουμε μιá φορά σέ τέτοια ζητήματα τό λόγο μας, δέν μπορούμε νά τόν πάρουμε πίσω...

Σάν άκουσε αυτά τά λόγια, ο Μουσταφά πετάχτηκε μονομιάς πάνω άγριμένος. Τά μάτια του έβγαζον σπύδες και τό σούρωμα του έπαλλαν δυνατά. Ήταν κατακόκκινος άπ' τήν όργη του, λές κ' άπό τού τό αίμα είχε μαρμερίει στό κεφάλι του.

Χτίπας δυνατά τή γροθιά του πάνω στό τραπέζι και φώναξε : — Καί πώς σας λογριάζει εσάς τους Ρουμικούς... Πώς σας φώτισε τή συνήθειες έχτε μεταξύ σας... Έσείς είσαστε οι σκαλάκι κ' έμεις είμαστε οι αφεντάδες... Σοῦ ζητήρω τήν κόρη σου και μου άπάντησες ότι δέν μαρμερίζε νά μου τή δώσης... Σέ λίγο θα ιδής άν θα μου τή δώσης ή όχι!...

Κι' άφού είπε τά λόγια αυτά, βγήκε έξω χτυπώντας δυνατά τήν πόρτα κ' άφύπνιστο τό γέρο Θεοφιλά κωρομένο στη θέσι του από τή συμφορά πού είχε ξεσπάσει επάνω του.

(Άκολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΜΑΝΑ, ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ !...

Λίγο πριν νά φτάσωμε στό μοναστήρι του Λαγρού, περνούμα κοντά από ένα κατακάρσινο λογίσο.

Στήν κορυφή του άσπριζε ένα μικρό μοναστηράκι πού δέν είχε όσοι άνάγκη να ποίμε — άφού βρέθηκε σέ κορυφή — πώς εινε ο Προφήτης Ήλιας.

Τα πούνα όλόγορα φαίνοντα σαν ν' άνεβαίνου με κόπο για νά προσανήσου και αυτά τόν "Άγιο.

Τό πρώτο πράγμα πού βέβαιε κανείς άλλως, σαν περνούσε τήν πόρτα του μικρομναστήριου, ήταν μιá πλάκα τάμου ορθή και άκουσιμένη στον τοίχο.

«Ένθαδε κείται ο τάδε, εγεννήθη τότε, άπέθανε τότε κ.λ.π.»

Ο μόνος καινούσιος πού Προφήτου Ήλια ήταν ένας έφημιτός, λαϊκός κατά τό σχήμα και καλύτερος κατά τόν τρόπο τής ζωής.

— Από τόν τάφο κάποιον χρησιμοποιονθά εινε βέβαια αυτό έδώ τό μάγουρο, τού είπα κάποτε ποίχη άνεβαί και πάλιν.

— Όχι, εινε από τό δικό μου τόν τάφο! μου άποκαθήρθε.

— Τόν δικό σου; Δεν καίσεις για βροντόλαζας... Ή πλάκα λέει πός αυτός πέθανε στό 1876.

— Έτσι λέει, μη δέν πέθανε.

— Σάν πού προξέβα εινε αυτά πού μου λές.

— Ποιά κρηγόρος είσαι σύ, χριστιανέ μου...

Είπατε τόνα, τ' άλλο.

— Άς εινε, βασιτάς κατόν; με φώτισε. Άκου τό λογόν. Μία βρωδιά χριστιανική, στα 1876, άφού κάμασε τήν προσνήσι μας, κληστήκανε στο κελιά νά κοιμηθώμε, ένώ κ' ή μάνα μου...

— Όστε βροντόλαζας δύο σκουρνεμαζός;

— Άηλαδή τότες ήμαστε έγώ κ' ή μάνα μου.

— Καί πός βρονθήρατε έδω;

— Τι τά θές και τό γυρνεύς; "Ότι λοιπόν άποκαθήρθεμα, βλέπω τόν Προφήτη Ήλια μπροστά μου και μου λέει : «—Γιούργη, τήν Κρυσιή θα πεθάνης. Πετάχτηκε μονομιάς, ξεκινά τή μάνα μου, τής τό λέω κ' άρχίζωμε κ' οι δύο μετάνους ως τό ποσί.

» Άμα έβρεξε καλό, —ήταν Παρασκευή— λέω τής μάνας μου : «—Άρχήσθε, μάνα, δέν νά σάβησι τό λίκκο μου κ' έγω θα πάω νά φωνάσω για ό,τι μου χρειάζεται. Κατέβηρα στο Λαγύ, παρακάτω τόν πισά νά έβρη τό Σαββατοβροδο να με μεταλάβη, ήθα μου πλάκα κ' ένα σύνταγμα για νά σκαλλάω τ' όνομά μου — ή πάλιά μου ή τέχνη — κ' άνέβηρα πάλι έδω.

» Ή μάνα μου, αν καί γορά γυναίκα, είχε σκάψει κωροκοσο. Τόν άποτελείσασ έγω τό λίκκο, και έπίσης τίποτε άλλο δέν είχα να πάρω — κρηδιά, λάβανα έχομε έδω, κάσιες και τέτοια πασαρούλια δέν μας χρειάζονταν — άρχισα να σκαλλάω τήν πλάκα. Έτσιε τό Σάββατο πρσί, τούκ—τούκ, τήν εξατάφωρα.

» Τό βρωδί έφτασε κ' ο πατάς, με μεταλάβε κ' έτρεξε, άφού τόν έπιδοροφωρα και τόν παρακάτωσά νάθρη προσί για νά με βάρη. Σχημαθώμα με τή μάνα μου, πύρα όσες παραγγελίες είχε νά μου δώση και ξεπλόθηκε.

» Περιμένο, περιμένο, πού νά πεθάνω! Σημερώνει η Κρυσιή — άδικα τής τόν άνήγορο κ' ο πατάς — βρωδιάζει Κρυσιή, Σημερώνει Δευτέρα, τίποτος.

«—Βρέ, σίκο, Γιούργη μου, να γάς, μου λέει ή μάνα μου. Δεν θα κατάλαβε καλά τί σούπε ο "Άη—Λιάς.

» Τίποτος έγώ, όπου είδα κ' άπόειδα πού πός δέν πεθάνω και σηκώθηρα. Κι' άλίθιθα, είχε δικό η μάνα μου.

» Δεν μου είχε πύ έτσι ο "Άη—Λιάς —μεγάλη νάμα ή χύρη του... θα τέ μετρέσμε μέσ' στον ύνο μου, γιατί ξαναφθε πάλι τήν Πενήτη τό βρωδί και μου είπε :

«—Γιούργη, αήθι τήν Κρυσιή θα πεθάνη!...

» Τότε κατόλαβα πός έλεγε για τή μάνα μου κ' όχι για μένα.

» Πετιέμα επάνω, κοντά τή μάνα μου για νά τήν ξηπύθοσ και τής φωνάζω δυνατά :

«—Μάνα, εσύ θα πεθάνης! Μού τόσε ο "Άη—Λιάς...

» Έτρομάζε η καμνήνη ή γορά, μη τί νά γίνη, διοξασμένο νάμα τό θέλιμά μου...»

— Καί τί άπάντα ή μάνα σου ;

Πέθανε. Με χρειώστησε τίποτος. Όλα τά είχε έτοιμα για μένα. Τό Σάββατο, περιφωσμε μεσάνυχτα, σταίρωσε τά χέρι της και τήν Κρυσιή Σημερώνοντας μου άφρησε χροόνους.....

